

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy lub można interpretować art. 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) w ten sposób, że zgodnie ze wspomnianym przepisem z uwagi na znajdujące się w nim wyrażenia „wykorzystywane są” nie można odmówić odliczenia VAT z tytułu transakcji objętej zakresem zastosowania dyrektywy VAT z tego względu, że w ocenie organu administracji podatkowej usługa świadczona przez wystawcę faktury w ramach transakcji dokonanej pomiędzy niezależnymi stronami nie jest „korzystna” dla opodatkowanej działalności odbiorcy faktury, ponieważ:
 - wartość usługi (usługi reklamowej) świadczonej przez stronę wystawiającą fakturę jest nieproporcjonalna do korzyści (wartość obrotu/wzrost wartości obrotu) przysporzonej tą usługą jej odbiorcy, lub
 - wspomniana usługa (usługa reklamowa) nie przysporzyła żadnej wartości obrotu jej usługobiorcy?
- 2) Czy art. 168 lit. a) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że zgodnie ze wspomnianym przepisem można odmówić odliczenia VAT z tytułu transakcji objętej zakresem stosowania dyrektywy VAT z tego względu, że w ocenie organu administracji podatkowej usługa wyświadczona przez wystawcę faktury w ramach transakcji dokonanej przez niezależne strony ma nieproporcjonalną wartość, ponieważ usługa (usługa reklamowa) jest droga i jej cena jest nadmierna w stosunku do innej lub innych porównywalnych usług?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 24 lipca 2020 r. – QY / Bank 11 für Privatkunden und Handel GmbH**

(Sprawa C-336/20)

(2020/C 423/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QY

Strona pozwana: Bank 11 für Privatkunden und Handel GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie fikcji legalności zgodnie z art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie, § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB (ustawy wprowadzającej do niemieckiego kodeksu cywilnego):
 - a) Czy art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾ za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB, są niezgodne z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE?

Jeżeli tak:

- b) Czy z prawa Unii, a w szczególności z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE wynika, że art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB nie mają zastosowania, w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB?

W przypadku braku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. b):

- 2) W odniesieniu do obowiązkowych informacji zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE:

- a) Czy art. 10 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że rodzaj kredytu powinien wskazywać w stosownych przypadkach, że dana umowa jest umową o kredyt wiązany?

Jeżeli nie:

- b) Czy art. 10 ust. 2 lit. l) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że należy podać stopę oprocentowania dla odsetek za opóźnienie obowiązującą w chwili zawarcia umowy o kredyt wyrażoną jako wartość bezwzględna, a przynajmniej, iż należy podać tak wyrażoną obowiązującą stopę referencyjną (w tym przypadku stopę bazową zgodnie z § 247 BGB – niemieckiego kodeksu cywilnego), z której wynika obowiązująca stopa oprocentowania dla odsetek za opóźnienie poprzez dodanie odpowiedniej wartości (w tym przypadku pięciu punktów procentowych zgodnie z § 288 ust. 1 zdanie drugie BGB)?

Jeżeli nie:

- c) Czy art. 10 ust. 2 lit. t) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że istotne wymogi formalne dotyczące skorzystania przez konsumenta z pozasądowego mechanizmu reklamacyjnego i odwoławczego muszą być podane do wiadomości w umowie kredytowej?

Jeżeli na pytanie drugie lit. a), b) lub c) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:

- d) Czy art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że termin do odstąpienia zaczyna bieg dopiero wtedy, gdy informacje, o których mowa w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE, zostały przekazane w całości i o prawidłowej treści, przy czym nie ma znaczenia, czy brak lub nieprawidłowość informacji może mieć wpływ na zdolność konsumenta do oceny zakresu jego obowiązków?

Jeżeli na powyższe pytanie pierwsze lit. a) lub pytanie drugie lit. a), b) lub c) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:

- 3) W przedmiocie utraty prawa do odstąpienia od umowy przewidzianego w art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE:

- a) Czy prawo do odstąpienia od umowy na podstawie art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE podlega utracie?

Jeżeli tak:

- b) Czy w przypadku utraty prawa chodzi o czasowe ograniczenie prawa do odstąpienia od umowy, które musi być określone w akcie rangi ustawowej?

Jeżeli nie:

- c) Czy zarzut utraty prawa wymaga pod względem subiektywnym, by konsument wiedział o dalszym istnieniu swojego prawa do odstąpienia od umowy lub przynajmniej, by jego niewiedza wynikała z rażącego niedbalstwa?

Jeżeli nie:

- d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy zgodnie z zasadą dobrej wiary stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów dotyczących utraty przedmiotowego prawa?

Jeżeli nie:

- e) Czy wynik ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy ustawy zasadniczej, a jeśli tak, to w jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami ETS?

Niezależnie od odpowiedzi na powyższe pytania od pierwszego do trzeciego:

- 4) W sprawie uprawnienia sądu orzekającego w składzie jednego sędziego do składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE:

Czy § 348a ust. 2 pkt 1 ZPO (niemieckiego kodeksu postępowania cywilnego) w zakresie, w jakim przepis ten dotyczy również wydawania postanowień w sprawie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 akapit drugi 2 TFUE, jest niezgodny z uprawnieniem sądów krajowych do składania tych wniosków zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE, a zatem nie znajduje zastosowania do wydawania tych postanowień?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 31 lipca 2020 r. – HOLD Alapkezelő Befektetői Alapkezelő Zrt. / Magyar Nemzeti Bank

(Sprawa C-352/20)

(2020/C 423/24)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HOLD Alapkezelő Befektetői Alapkezelő Zrt.

Druga strona postępowania: Magyar Nemzeti Bank

Pytania prejudycjalne

Czy w zakresie polityki wynagrodzeń zarządzających funduszami inwestycyjnymi wchodzi dywidenda wypłacana [danym członkom kadry kierowniczej]:

- a) bezpośrednio, ze względu na to, że posiadają w zarządzającym funduszami inwestycyjnymi akcje uprzywilejowane, z którymi wiąże się prawo pierwszeństwa do dywidendy?; oraz
- b) za pośrednictwem jednoosobowych spółek akcyjnych będących własnością [danych członków kadry kierowniczej], posiadających w tym zarządzającym funduszami akcje uprzywilejowane, z którymi wiąże się prawo do dywidendy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 5 sierpnia 2020 r. – MARCAS MC Szolgáltató Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-363/20)

(2020/C 423/25)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék